

**با عباس (ع) در حماسه عاشورا**

چون می‌خواهیم عباس بن علی(ع) را در صحنه حماسه کربلا بشناسیم، ناچار به نقل حوادثی می‌پردازیم که ابوالفضل در آنها نقش و حضور داشته است...



چون می‌خواهیم عباس بن علی(ع) را در صحنه حماسه کربلا بشناسیم، ناچار به نقل حوادثی می‌پردازیم که ابوالفضل در آنها نقش و حضور داشته است. بیان این صحنه‌ها و واقعه‌ها، هم ایمان عباس را نشان می‌دهد، هم وفا و اطاعتش را، هم سلحشوری و مردانگی اش را، هم تابش یقین و باور بر تیغه شمشیر بلند عباس را، هم بصیرت در دین و ثبات در عقیده و پایمردی در راه مرام و انس به شهادت در راه خدا را.

درجهت کربلا مردی را می‌بینیم که در درگیری حق و باطل، بی‌طرف نمانده است و تا مرز جان به جانبداری از حق شتافته است. قامتش، قلّه نستوه و بلند رشادت؛ دلش، بیکران دریا؛ صدایش رعد آسا و با صلابت. با آن همه شکوه و شجاعت و قوت قلب، یک «سرباز» و یک «جانباز» در اردوی ابا عبدالله الحسین.

هفتم محرم بود. کاروان شهادت چند روزی بود که در سرزمین کربلا فرود آمده بود. سپاه کوفه بر نهر فرات مسلط بودند و آب را به روی حسین و یارانش بسته بودند. این فرمانی بود که از کوفه رسیده بود، می‌خواستند ناجوانمردانه با استفاده از اهرم فشار عطش، حسین را به تسلیم و سازش وادارند.

شمر بن ذی الجوشن که از هتّاک ترین و کین توزترین دشمنان اهل بیت بود، با طعنه و طنز، تشنگی امام را مطرح می‌کرد. پس از آن که آب را به روی فرزند زهرا بستند، شمر گفت: هرگز آب نخواهید نوشید تا هلاک شوید. عباس بن علی(ع) به سیدالشهدا گفت: ای ابا عبدالله، مگر نه این که ما برحقیم؟ فرمود: آری.

پس از آن، ابوالفضل بر آنان که مانع برداشتن آب شده بودند حمله آورد و آنان را از کنار آب پراکنده ساخت تا آن که همراهان امام آب برداشتند و سیراب شدند.

حلقه محاصره فرات تنگتر و کنترل شدیدتر شد و برداشتن آب از فرات دشوار گشت. در نتیجه، تشنگی و کم آبی در خیمه‌های امام حسین(ع) آشکار شد و عطش بر کودکان بیشترین تأثیر را داشت. چشمها و دلها در پی عباس رشید بود تا برای این مشکل چاره‌ای بیندیشد و آبی به خیمه‌ها برساند.

حسین بن علی(ع) برادر رشیدش عباس را مأمور کرد تا مسئولیت تهیه آب را برای خیمه‌ها به عهده گیرد. او سقایی تشنه کامان را عهده دار شد. همراه سی مرد سوار از بنی هاشم و دیگر یاران و بیست نفر پیاده، که تحت فرمانش بودند، به سوی فرات روان شد. پرچم این گروه را به «نافع بن هلال» سپرد. فرات در محاصره نیروهای دشمن بود. برای برداشتن آب می‌بایست با عملیاتی قهرمانانه، ضمن درهم شکستن حلقه محاصره، مشکها را پر از آب کرده به اردوگاه باز آورند.

گروه به شط رسیدند. مشکها را پر کرده بیرون آمدند. در برگشت از فرات بودند که نگهبانان فرات راه را بر آنان بستند تا مانع آبرسانی به خیمه‌ها شوند. ناچار درگیری پیش آمد. جمعی به نبرد پرداختند و مأموران فرات را مشغول ساختند و جمعی دیگر آب را به مقصد رساندند. عباس و نافع، در جمع گروهی بودند که نبرد می‌کردند، هم در مرحله اول که می‌خواستند وارد فرات شوند، هم هنگام باز آوردن آب.

این نخستین برخورد نظامی بین گروهی از یاران امام حسین(ع) با سپاه کوفه در ساحل رود فرات بود. عباس دلاور خود را آماده ساخته بود که در هر جا و هر لحظه که نیاز به فداکاری باشد، از جان مایه بگذارد و در خدمت حسین بن علی(ع) و فرزندان پاک او باشد.